

Lūgumrakstu komiteja

30.1.2015

PAZIŅOJUMS KOMITEJAS LOCEKĻIEM

Temats: Lūgumraksts Nr. 0162/2012, ko iesniedza Nīderlandes valstspiederīgais *Johannes Juijn*, par diskrimināciju, ar ko saskaras ārvalstnieki, veicot darījumus ar nekustamo īpašumu Francijā

1. Lūgumraksta kopsavilkums

Lūgumraksta iesniedzējs sūdzas, ka viņam kā ārvalstniekam, pārdodot savu māju Francijā, ir bijis jāsedz lielāki izdevumi, nekā tiek pieprasīts Francijas pilsonim. Viņš saskārās ar SARF dokumentu, kas viņam bija jāparaksta, pretējā gadījumā darījums tiktu atcelts. Šajā gadījumā runa ir par mājas kapitāla pieauguma noteikšanas procedūru. Francūži par šo procedūru maksā EUR 680, turpretim ārvalstniekiem tā izmaksā apmēram EUR 2700. Lūgumraksta iesniedzējs uzskata, ka Francijas iestādes veic diskrimināciju, un prasa to izbeigt.

2. Pieņemamība

Atzīts par pieņemamu 2012. gada 8. jūnijā. Komisijai pieprasīta informācija saskaņā ar Reglamenta 216. panta 6. punktu.

3. Komisijas atbilde, kas saņemta 2013. gada 27. februārī

Francijas tiesību aktos prasīts, ka, lai nerezidenti (fiziskās un juridiskās personas) nodotu nekustamo īpašumu citiem, nerezidenti ieceļ nodokļu pārstāvi Francijā, kurš ar pārdevēju ir līdzatbildīgs par kapitāla pieauguma nodokļa¹ samaksu. Praksē noteikts skaits Francijas

¹ Šie pienākumi ir noteikti Vispārējā nodokļu kodeksā (Vispārējais nodokļu kodekss (V NK); Vispārējā nodokļu kodeksa 244.a pants un 2. pielikuma 171.c pants). *Tā 2. pielikuma 171.c pantā precizēts, ka „personas, uz kurām attiecas ar Vispārējā nodokļu kodeksa 244.a pantu ieviestais nodokļa atvilkums, par piedziņu atbildīgajā iestādē pilnvaro pārstāvi, kura pieraksta adrese ir Francijā un kurš šo personu vietā un vārdā apņemas veikt šo nodokļa samaksu, tostarp vajadzības gadījumā samaksāt soda naudu, kas paredzēta iepriekš minētā kodeksa 1761. panta 1. punktā, un izpildīt formalitātes, kas*

uzņēmumu gūst labumu no attiecīgās iestādes izsniegtas beztermiņa atļaujas.

Komisijai ir radušās šaubas par to, ka pienākums Francijā iecelt nodokļu pārstāvi atbilst ES tiesībām. Eiropas Savienības Tiesa tās 2011. gada 5. maija spriedumā lietā C-267/09 Komisija pret Portugāli ir noteikusi, ka valsts tiesību normas, kurās nerezidentiem noteikts pienākums iecelt nodokļu pārstāvi, uzskatāmas par brīvas kapitāla plūsmas ierobežojumu, kas kā princips ir aizliegts LESD 63. pantā un EEZ 40. pantā, jo liek nodokļu maksātājam veikt papildu pasākumus un segt papildu izmaksas.

Pamatojoties uz šo tiesu praksi, tā kā Francijas iestādes nav piekritušas sākotnējā posmā labot ES tiesību pārkāpumu, Komisija grasās uzsākt pārkāpuma procedūru saskaņā ar LESD 258. pantu.

Turklāt, kā to saprot Eiropas Komisija, lūgumraksta iesniedzējs arī norāda, ka viņam ticis norādīts, ka vēršanās pie uzņēmuma SARF (*Société Accréditée de Représentation Fiscale* (Akreditētais nodokļu pārstāvības uzņēmums)) esot obligāta, citādi viņa īpašuma pārdošanu varētu atcelt. Saskaņā ar Eiropas Komisijas veikto situācijas izpēti iepriekš minētais uzņēmums ir privāts uzņēmums, kuram Francijas iestādes nav piešķirušas ekskluzīvas tiesības, un tātad nevarētu būt ticis noteikts pienākums izmantot tā pakalpojumus. Būtībā, kā iepriekš norādīts, ticis noteikts pienākums iecelt nodokļu pārstāvi, kas var būt:

- uzņēmums vai organizācija, kurai nodokļu administrācija piešķirusi beztermiņa akreditāciju;
- vai bankas iestāde Francijā;
- vai īpašuma pircējs, ja tā nodokļu domicils ir Francijā;
- vai jebkura cita persona, kuras nodokļu domicils ir Francijā.

Turklāt netiek kontrolēta rēķinu izrakstīšana par to organizāciju pakalpojumiem, kuras nodrošina nodokļu pārstāvības funkciju. Attiecīgi šo pakalpojumu cenu nosaka līgumā. Tādējādi šķiet, ka pienākums vērsties pie konkrēta pakalpojumu sniedzēja neatbilst Francijas tiesību aktu normām.

Secinājums

Komisija informēs lūgumraksta iesniedzēju par pārkāpuma uzraudzību.

Par otro jautājumu, ja lūgumraksta iesniedzējs uzskata, ka kļuvis par upuri negodīgās darbībās (vai nu fakts, ka viņš bijis nepamatoti spiests vērsties pie konkrēta pakalpojumu sniedzēja, vai arī tas, ka tikuši noteikti tarifi, kas, viņaprāt, ir neatbilstoši sniegtajam pakalpojumam), vajadzētu vērsties Francijas iestādē, kura atbild par krāpšanas apkarošanu un patērētāju aizsardzību, vai arī tieši Francijas civillietu tiesā. Eiropas Komisijai nav pilnvaru iejaukties šajos jautājumos, kas attiecas uz divām pusēm privātajā sektorā.

4. Komisijas atbilde (REV), kas saņemta 2013. gada 31. maijā

jāveic minētajām personām”.

Komisija vēlas informēt Lūgumrakstu komiteju, ka attiecībā uz lūgumrakstā pausto jautājumu Komisija ir nolēmusi sākt pārkāpuma procedūru (2012/2215) pret Franciju saskaņā ar LESD 258. pantu, nosūtot tās iestādēm 2013. gada 25. aprīlī brīdinājuma vēstuli. Francijas iestādes divu mēnešu laikā var sniegt Komisijai savus komentārus.

Pamatojoties uz šo informāciju vai ja nebūs saņemta nekāda informācija, Komisija lems par minētās procedūras turpināšanu.

5. Komisijas atbilde (II), kas saņemta 2013. gada 29. novembrī

Savā 2013. gada 22. jūlija atbildē uz brīdinājuma vēstuli, ko Komisija nosūtīja saistībā ar pārkāpuma procedūru saskaņā ar LESD 258. pantu, Francijas iestādes norāda, ka nerezidentu pienākums iecelt nodokļu pārstāvi Francijā nodokļa nomaksai par nekustamā īpašuma kapitāla pieaugumu, nav ES tiesību aktu pārkāpums.

Pēc Francijas iestāžu atbildes rūpīgas pārbaudes Komisija varēs lemt par iespējamo procedūras turpināšanu.

6. Komisijas atbilde (III), kas saņemta 2015. gada 31. janvārī

Pēc tam, kad Komisijas sāka pārkāpuma procedūru, Francijas iestādes ierosināja likumdošanas procesu, lai atceltu pienākumu nerezidentiem iecelt nodokļu pārstāvi Francijā.

Patiešām ar 62. pantu grozītajā 2014. gada 29. decembra Finanšu likumā par 2014. gadu Nr. 2014-1655, kas publicēts Francijas Republikas 2014. gada 30. decembra Oficiālajā Vēstnesī, tiek atcelts pienākums iecelt šādu pārstāvi, tādējādi pieliekot punktu nerezidentu diskriminācijai.

Tādējādi nobeigumā var teikt, ka šīs pieņemtās jaunās normas izbeidz Komisijas sūdzības, kas pret Franciju iesniegtas iepriekš minētajā procedūrā.